

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. Bryne.

Fylke: Hordaland

Tilleggsspørsmål nr.

Herad: Meland

Emne: Bryne

Bygdelag: Nordhordaland

Oppskr. av: Elias Elljæret

Gard: Elljæret

(adresse): Frekhaug om Bergen

G.nr. 22 Br.nr. 8

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle. Høgret og set sjølv.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

E. M. er f. 1874.

SVAR

1. Namme her er og her vore bryne.
 No er det vanlegt å seia: bryna ljaen.
 Da eg var smaqet ba dei vaksne ofte å kveitja
 ljaen. Hein er namn på eit finare
 slags bryne, som vart nytta til barber-
 knivar og andre slag finare bitjarn.

2. Dei vanlege bryner, ein nytta, er av
 naturstein. Slik Stein finns ikkje i
 bygdi. Bryni vort kjøpt i Bergen.
 Dei, som handlar med lja, her ogso
 bryner å selja. Kvar dei er komne ifra
 veit eg ikkje. Her aldri hørt noko om
 det?

3. Alle reidskapar vert først slipt på
 rund slipestein. Her ein slipt no for
 dei, so lyt den brynast ifra, skal jarnet
 bita. Dales brynar ein ikkje, før ljaen
 (eller anna bitjarn) fer til å bit tungt.

4. Eldre folk i min ungdom fortalte om,
 da tynnslelja var einaste slag lja dei visste
 om.

4)b)

4) Morfar min, som var fødd år 1800, hadde ei liti smia her på Eljåtvat og tynnte ljå åt folk. Ogso ifrå andre gardar. Tynnslebjærne laut ein først ha i avlen (i varme) og so vart eggje banka tynn med ~~dekk~~ smihamaren.

Då foreldri mine var vaksne (kring 1860) kom dei nye bjærne til bygdi. Da vart kjøpte i Bergen jamnast. Ei tid budde det ein innflutta smed her i Meland. Han var frå Flåm i Sogn. Ki tid arbeidde også han desse nye bjærne og dei var svert gode til å bita. Foreldri mine hadde eit herme etter ei kvinna, som sa om dei nye ljåane: "Yamen kan ein bla seg trøyt mange gonger berre ved å bryna dei".

Ivar Flom sende mykje av smedarbeidet sitt nord gjennom landet.

Tynnslebjærne var ikkje so godt stål i som i slypeljærne. Det nye var, at gjæsmedane hadde lært å hælda ljåane på ein bedre måte en førr. Dei som tynnte ut ljåar hadde ei liti smia på garden. Ambalten var ao vanleg slag.

Dei, som kom til smia med tynnsleljå, hadde alltid fleire ljå med seg - for å sleppa gjø so jamt til smeden.

Noko riss kiid til slike arbeid var det ikkje.

5) Slike måtar å slipa på er ukjende her. Stipesteinen står fast heime ved huset
 Ø Når gjæn vert so slå, at det vert allfor tungt å slå med han, seier det seg sjølv, at ein lYT slipa.
 Leg hev aldri högret om nokon som helst ikkje vilde slipa. Di kvassare gjå, di lettare å slå.

Ø Slike måtar å bryna på er ukjende her.

8) Før var det enkelte som løyste langorven or skaffet, når dei sløpte, kugsar eg frå mine barndagar. No vert altid gjæn slipt med skaffet på. Eggi på gjæn held ein altid mot seg.

9) Pluttorven settes mellom føtene og føtene settes i kross. Langorven støttes til marki.

10 Kvatervatnet ve namne på det vatnet ein hadde brynet i. „Dei kvarter gjæn“. Eit liti bøtte (holkaotre) som tok 2-3 liter, var det vanlege før til å ha kvale-vatne i. „Ta kvatervatne hega“ (hit) No vert det helst nyttja gamle blikkbokser eller kva ein hev. „Ta bryne med deg.“ „Bryneboksen“, „Brynebøtta“ osv. „Bryneask“ av tre, Bryneasken stod altid på marki, ein flutta han ned seg etter kvart som ein slo.

6.9.1979. 6.9.1979. 6.9.1979. 6.9.1979. 6.9.1979. 6.9.1979.

11) Lite elder ikkje brukta & vera brynet med seg. Ein slar seg ikkje so langt vekk med ei slipa, når det er stort gras.

12. Vert ikkje brukta.

13 Brynet fügtar ein i vatn. Andre matala vert ikkje mytta her.

Berre dei nye smergelbryni brukkar ein tørre. Dess bryni nyttast helt berre til grov-bryning, når gåen er mykje skjemt, og so finbryner ein med eit vanleg steinbryne.

14) Etoko verskildt ord for det hugsar eg ikkje, eg hev høgret. Derimot det, som verk alipa av slipesleinen, det vert kalla slipesleinsknota.

15: Nei. No 16: Nei. No 17: Nei. No 18: Nei

19. Når det heit ill, so kunde ein skøyra på skjent sputta på brynet og seia „tvi!“ — I eldgamle tider var det truleg dette skulle vera eitslag trolddom.

20. Glike rim her eg ikkje hørt her.

